

I per fi arriba el zero

Amb el 0-1 de Stuani, ni un sol aficionat del Girona estava tranquil. Després d'onze partits sense deixar la porteria a zero, el més normal i lògic era tenir la sensació que la diana de l'uruguaià no seria suficient. "Millor que fem el segon", segur que era el pensament general de tots els gironins. Però no, no va caldre. Per fi els de Pep Lluís Martí van acabar el partit amb la satisfacció de no haver encaixat cap gol. El primer partit després d'onze duels –vuit de lliga i tres de copa– en què Juan Carlos o Riesgo havien estat batuts. L'últim duel amb el zero a la porteria va ser, precisament, el partit de la primera volta contra el Fuenlabrada a Montilivi, que es va jugar el 24 de novembre. Feia setanta dies, que es diuen ràpid. La imbatibilitat va fer feliç a tothom. Sobretot perquè un gol hauria llençat a les escombraries tota la feina feta i hauria suposat un nou revés per als gironins. Però difícilment a ningú el va satisfer més que a Asier Riesgo, el veterà porter que, amb 36 anys, ha sabut ser pacient i esperar la seva oportunitat. Quan li ha arribat, l'ha aprofitat. Ahir era la seva cinquena titularitat en la lliga i el setè partit defensant la porteria gironina, comptant les eliminatòries de copa als camps del Linares i el Cartagena. I, lògicament, ahir va poder acabar molt feliç amb la feina feta. Per l'equip i individualment, i és que difícilment es podria explicar el zero a la porteria sense les seves intervencions.

No és que el Fuenlabrada es fes un fart d'arribar a les proximitats de la porteria del basc, però sí que va tenir dues grandíssimes ocasions per foradar la porteria gironina. Les dues, a les botes de Caye Quintana. I les dues van acabar de la mateixa manera, amb dues grans aturades de Riesgo. La primera abans del 0-1, en el minut 13, quan el punta local va rebre a la frontal després d'una pentinada de Nteka i, sobredit, va etzibar una canonada que el porter va desviar fent gala de reflexos. I la segona, ja al final de la primera part (42'), va ser una demostració de col·locació i serenitat per treure una rematada de Caye Quintana a boca de canó. Amb aquestes dues grans intervencions, Riesgo va resoldre les situacions més crítiques d'un Girona que no patir excessivament en defensa, més enllà d'accions puntuals i en estratègia. Però el paper del basc va més enllà, ja que si una cosa transmet és seguretat en gairebé totes les accions, i això és or.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 03-02-2020, Pàgina 5

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1733690-i-per-fi-arriba-el-zero.html>